

IV.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Forandring i Lov om Sognebaands Vøsning af 4de April 1855.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 30te Januar 1864.)

Lovforslaget er en Forbindelse af den fgl. Anordning af 2den Oktober 1862 med det til denne Anordning knyttede Lovudkast om Forandring i Lov af 4de April 1855, dog saaledes, at det fremtræder med de Forandringer og i den Skikkelse, som det i forrige Rigsdagssamling modtog i Folkethinget.

Udvalget er af den Mening, at de her omhandlede Bestemmelser ere af en saadan Beskaffenhed, at de naturligere ordnes ved Lov end ved en kongelig Anordning, idet de ikke alene eller væsentligt kunne betragtes som en Befaling til Embedsstanden (Præster og Skolelærere), men angaae en Ret, som længe har været ansøgt og nægtet, og som nu tillægges dem, der have løst Sognebaand. En saadan Ret bør ikke tillægges ved en Anordning, som under de veylende Ministerier ikke afgiver fuld Betryggelse for dens Bevarelse, men ved en Lov, som kun kan hæves af Kongen og Rigsdagen i Forening. Hertil kommer, at da der her er Spørgsmaal om en kirkelig Sag (som endog flere Gange har foreligget Rigsdagen), vil det, under Forudsætning af Anordningens

Bestaaen, faae Udseende af, at flige Sager kunne undbrages Rigsdagens Medvirkning. Udvalget anseer denne Sag som henhørende til Folketirkens Forsatning, og det forstaaer Grundlovens § 80 saaledes, at det kun er ved Lov, ikke ad administrativt Wei, at denne Forsatning kan ordnes. I denne Retning har ogsaa vor kirkelige Udvikling gaaet, siden Grundloven udkom, og der sees ingen Grund til nu at afbryde den eller at slaae ind paa en anden Wei netop ved dette Punkt.

Ogsaa hvad Indholdet angaaer, maa Udvalget foretrække Lovforslaget for Anordningen. Naar Ordene i Anordningens § 1 „tidligst 48 Timer“ ere i Lovforslaget ombyttede med „idetmindste 24 Timer“, da er derved borttaget en Hindring, som i adskillige Tilfælde kunde gjøre den indrømmede Ret næsten ubrugelig for dem, som ønskede at benytte den. Naar dernæst Udvalgets Ord i Anordningens § 2 „naar han — udenfogens Virksomhed“ ere i Lovforslaget forandrede til „naar han finder, at den misbruges“, da er derved ikke alene undgaaet en Udtalelse, som næppe er berettiget under de